

De Christelijke viering van den Zondag.

<https://hdl.handle.net/1874/355391>

*De Christelijke viering van den
Zondag (1).*

Wij wenschen in deze regelen de Zondag van een' Christen te beschrijven, niet zoo als die altijd, of ten minste gewoonlijk is, maar zoo als die wezen moest.

Voor dat de Zondag terug komt wenscht de Christen reeds naar denzelfden, en verwacht dien dag met een vroom ongeduld. De dagen der week, die dagen wanneer zijne ziel gedurig afgeleid wordt van het denken aan den Heere door wereldsche belangen en werkzaamheden, wereldsche zorgen en gesprekken, gaan hem veel te langzaam voorbij. Hij roept met den Psalmist uit: » Mijn ziel dorst naar God, naar den levenden God! wanneer ik zal ingaan en voor Gods aangezichte verschijnen. Wanneer zal ik uwe altaren zien, ô Heere der Heirscharen! want één dag in uwe voorhoven is beter dan duizend elders.»

(1) Getrokken uit de *Archives du Christianisme.*

Morgen is het Zondag. De Zaturdagavond wordt door den Christen beschouwd als een kostbaar oogenblik om na te denken over zijne wegen, mitsgaders over de in die week ontvangene zegeningen. Bij dat onderzoek ontdekt hij zonden die hem doen treuren en gunstbewijzen waarvoor hij God danken moet. Het gezicht zijner groote ellende vernedert hem en doet hem op nieuw in Christus vrede en verlossing zoeken. Dit is indedaad eene goede, heilige en noodwendige voorbereiding tot den volgende dag. Moesten alle discipelen van Christus de Zaturdagavond niet alzoo doorbrengen om den Zondag meer naar zijne waarde te kunnen vieren?

Eindelijk breekt de gewenschte dag aan. De Christen begint dien vroegtijdig, want hij is er verre af, om zoo als velen doen, de Zondag te houden voor een dag gewijd aan slapen en leêgloopen. Met het aanbreken van den dage-raad ligt hij geknield voor God, want hij wil den dag beginnen zoo wel als eindigen met het gebed. Hij bidt den Vader der barmhartigheden, dat die dag gezegend moge worden voor hem zelve, de zijnen, voor de kerk, voor de ongelooovigen, voor de wereld in 't algemeen. Hij smeekt Hem, dat zijn hart moge geopend worden, als dat van Lydia, om zijn woord te ver-

staan. Hij beveelt inzonderheid den Leeraar, wiens onderricht hij zal genieten den Heere aan; want hij heeft door de ondervinding geleerd, hoe veel meer indruk hij van de woorden des Leeraars heeft, wanneer hij te voren voor hem heeft gebeden.

Het lezen in den Bijbel volgt op het gebed, en dit is eene tweede voorbereiding. Wanneer men in de binnenkamer de Schrift gelezen heeft, alvorens naar het huis des Heeren te gaan, zal het hart meer geschikt zijn om deszelfs uitlegging te ontvangen.

Zoo verlopen in een' kalme rust en onder godvruchtige oefeningen, de uren die de openbare Eeredienst voorafgaan. Zoude die tijd misschien niet wat lang vallen? Waarlijk, indien iemand inderdaad tot den Heere bekeerd is, zal die hem iutegendeel kort vallen, want de oogenblikken, die wij in de gemeenschap van God doorbrengen, gaan met een verwonderlijke snelheid om. Maar nu wordt het tijd om zich naar de Kerk te begeven. Hoe vele ernstige en aangename herinneringen doen zich bij het binnentreden van het Heiligdom niet voor uw hart op, discipel van den Verlosser! Welligt hebt gij hier den H. Doop ontvangen, of voor 't eerst aan het H. Avondmaal deel genomen, of bij

uwe aanneming tot Lidmaat plechtig aan God beloofd, om in het Christelijk geloof te leven en te stervan, en de geboden Gods uw leven lang te onderhouden. Hier welligt hebt gij de eerste tranen van berouw gestort, en heeft uwe ziel de eerste verrakkingen van een nieuw leven gesmaakt, of heeft de onfermende God, u dit verblijdend woord doen hooren: » Mijn Zoon uwe zonden zijn u vergeven.» Treedt dan de geheiligde gewelven binnen. Gods huis is uw huis.

De Christen vertoest daar niet alleen met het ligchaam maar met het hart en de ziel. Hij tracht alle ijdele gedachten en alle wereldsche overleggingen, die zijne offerande zonde kunnen verstoren, te verbannen. Wanneer de gemeente bidt, bidt hij met haar. Wanneer zij in een heiligen lofzang haar stem verheft, vereenigt hij zich daarbij van ganscher harte. Wanneer de dienaar des Heeren het woord uitlegt, luistert hij met aandacht, en past het op zichzelf toe. ó Zoude de openbare Godsdienst niet een onuitputtelijke bron van stichting zijn voor den nederig en aandachtig gestemden toehoorder, die Gods woord aanneemt als het *woord van God*, en die een opregt voornemen heeft, daarnaar zijn gedrag in te richten?

De dienst is ten einde. Is alles nu afgelopen voor den Christen? Vele menschen, waaronder er zijn die voor vroom gehouden worden, schijnen zulks te denken. Naauwlijks toch is de zegen uitgesproken, of zij vangen allerlei gesprekken aan, die geheel vreemd zijn aan het door den Leeraar behandelde onderwerp. Het is als of zij zich willen haasten, om zich van de ernstige indrukken te ontdoen, en de wereldsche zaken en ijdelheden weder op te vatten. Ja het schijnt als of het overige van den Zondag, van regtswege aan de wereld toebehoort, wanneer men één uur voor de hemelsche belangen heeft afgezonderd.

Een discipel van Christus volgt voorzeker dit voorbeeld niet na. Wanneer de Godsdienstoefening geëindigd is, gaat hij naar zijne woning terug, en vermijdt zelfs om met andere gelovigen in gesprek te komen, wetende dat men zoo ligt tot ijdele woordenwisseling vervalt, al is men met een godsdienstig onderwerp begonnen. Hij denkt over het gehoorde na; hij onderzoekt wat hem daarin persoonlijk aanging, en te huis gekomen, werpt hij zich op nieuw voor den Heere neder om een zegen over het gehoorde aftesmecken, voor hem zelve en voor de gemeente. Bidden vóór de Godsdienstoefening, en bidden

na dezelve, is een allernoodwendigst vereischte om vorderingen te maken in het geloof, en tot den bloei van de Kerk mede te werken.

Men zal wel niet vragen, of de Christen zich vervolgens aan rijkelijke maaltijden nederzet en zich aan het dischgenot overgeeft; hij zoude begrijpen den Zondag daardoor te ontheiligen. Evenmin, of hij wereldsche vereenigingen, spelen, feesten en vermakelijkheden opzoekt; hij zoude zich meer schuldig beschouwen bij het doorbrengen van den rustdag, in zulke verstrooiingen, dan wanneer hij zich aan het werk begaf, want het werken heeft nog een schijn van nuttigheid, terwijl alle die zinnelijke en ijdele vermaken immers eene onverschoonlijke belediging jegens den Heere zijn.

Waarmede brengt hij dan den Zondag middag door? Zoo er eene tweede Godsdiensoefening is woont hij die bij, en acht zich gelukkig andermaal in het huis des Heeren te kunnen opgaan, andermaal met zijne broederen in Christus te kunnen zamenkomen, om de zegeningen des Allerhoogsten af te smeken. Dit is hem geen bezwaar, maar een voorrecht; hij vreest niet te dikwijls of te lang in de Kerk te zijn, het tegendeel zoude eerder het geval wezen.

Voegen wij hierbij dat werken van liefdadig-

heid, niet alleen geoorloofd, maar geboden zijn op den Zondag. De Christen ziet kinderen rondom zich die onderwijs behoeven in de heilwaarheden; hij is verblijd die taak op zich te kunnen nemen. Hier is een zieke die troost nodig heeft; hij gaat dien bezoeken. Daar is eene ziele in onrust, in bezwaren, in angsten; hij gaat met haar spreken over dien grooten geneesheer, die haar genezen kan. Ach, voor dengenen die werken van broederlijke liefde verrichten wil, zal de Zondag nooit te lang zijn, en de gelegenheden zullen hem ook niet ontbreken.

De avond is gekomen, en de discipel van Christus verwonderd zich dat die reeds daar is. Is hij nu alleen, zoo herneemt hij zijn Bijbel en andere stichtelijke boeken, en hij zet zich neder tot lezen, overdenken, bidden en danken, en in een stille blijdschap bereikt hij het oogenblik, waarin de slaap zijne oogleden zal sluiten. Is hij omringd van een huisgezin, zoo besteed hij het einde van den dag in de viering van de huisselijke Godsdienst met zijne vrouw en kinderen, en hij eindigt aldus den dag des Heeren in de vreeze des Heeren. Heeft hij Christelijke broeders en vrienden, dan sticht hij zich met hen in godvruchtige gesprekken, en door het lezen van goede boeken. De laatste uren van

den Zondag zoo wel als de eersten, moeten toegewijd zijn aan het heil der zielen, vervuld met de tegenwoordigheid van den Heere Jezus Christus, en afgezonderd voor de eeuwige belangen.

Ten laatsc, geeft zich de Christen, het hart vervuld met blijdschap en dankbaarheid, aan een gerusten slaap over. Zijnen Hemelschen Vader dankende, dat hij weder een Zondag in zijne dierbare gemeenschap heeft mogen doorbrengen. Hij gevoelt zich versterkt in het geloof en in de hoop, toegenomen in kennis, in moed, en in getrouwheid. De heiliging van den Sabbathdag, is een zegen voor den volgenden dag, voor de volgende dagen. De geestelijke zon, die den Zondag beschijnt, brengt warmte en vruchtbaarheid aan voor de geheele week.

Gedrukt en uitgegeven te *Rotterdam*,
bij M. WIJT & ZONEN.

Prijs 5 Cents.